

JOHN SCALZI s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. A fost redactor-șef al publicației *Chicago Maroon* și a scris cronici de film și editoriale umoristice. Ulterior, a devenit editor la *America Online* și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii.

În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor*, care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată serie a sa, dintre care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades* (*Brigăzile fantomă – Nemira*, 2016), continuarea romanului *Războiul bătrânilor*, precum și *Android's Dream*. În același an, autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a apărut romanul *The Last Colony*, al treilea din seria *Războiul bătrânilor*, urmat de *Zoë's Tale* (*Povestea lui Zoë – Nemira*, 2018) în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts*. În 2008 a primit Premiul Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură.

În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013.

JOHN SCALZI

■ POVESTEA LUI ZOË

Traducere din limba engleză

CRISTINA GHIDOVEANU

PARTEA I

UNU

Farfuria zburătoare a aterizat în curtea din fața casei noastre și din ea a ieșit un omuleț verde.

Farfuria zburătoare a fost cea care mi-a atras atenția. Oamenii verzi nu sunt neapărat o raritate acolo de unde vin eu. Toți cei din Forțele Coloniale de Apărare sunt verzi; face parte din manipularea genetică pe care le-o aplică la înrolare pentru a-i ajuta să lupte mai bine. Clorofila din piele le oferă energia suplimentară de care au nevoie pentru un dans de prima clasă cu extraterestrii.

Nu erau mulți soldați din Forțele Coloniale de Apărare pe Huckleberry, colonia unde locuisem înainte; era o colonie stabilizată și nu fusese niciun atac serios de vreo două decenii. Dar Uniunea Colonială are grijă ca fiecare colonist să cunoască totul despre FCA, iar eu știam despre ei chiar mai bine majoritatea.

Dar farfuria zburătoare... *Asta chiar era* o noutate. New Goa e o comunitate de fermieri. Tractoare, combine, căruțe trase de animale și autobuze publice cu roți, pe care le foloseam atunci când voiam să trăim viața pe muchie de cuțit și să vizităm capitala provincială, da... Un aparat de transport aerian adevărat era însă ceva extrem de rar. Aterizarea unuia, destul de mic pentru un singur pasager, pe propria noastră pajiște, nu era cu siguranță un fapt care se întâmpla în fiecare zi.

– Ai dori ca Dickory și cu mine să ieșim să-l întâmpinăm? m-a întrebat Hickory.

Priveam dinăuntru casei cum bărbatul verde cobora din aparat.

L-am privit cercetător pe Hickory.

– Crezi că e o amenințare reală? Sunt convinsă că, dac-ar fi vrut să ne atace, ar fi putut să arunce un bolovan pe casă, în timp ce zbură pe deasupra.

– Sunt adeptul prudenței, mi-a replicat Hickory.

Partea subînțeleasă a acelei propoziții suna cam așa: *atunci când ești tu implicată*. Hickory e foarte dulce și foarte paranoic.

– Hai să încercăm, în schimb, prima linie de apărare, am zis și m-am îndreptat către ușa cu plasă. Babar, câinele meu, stătea în fața ei, cu labele din față urcate pe ușă, blestemând soarta genetică ce-l lăsase fără degetele opozabile sau fără creierul care să-i spună să tragă de ușă, în loc s-o împingă. I-am deschis ușa; a decolat ca o rachetă îmblănită, atrasă de căldură și cu balele curgând. Spre cinstea omului verde, acesta s-a lăsat într-un genunchi și l-a salutat pe Babar ca pe un vechi prieten; imediat, cu multă generozitate, a fost acoperit de bale de câine, în semn de mulțumire pentru osteneala sa.

– Tipul ăsta are noroc că nu e solubil, i-am zis lui Hickory.

– Babar nu-i un câine de pază foarte bun.

– Nu, chiar nu e, am fost de acord. Dar, dacă ai vreodată nevoie de ceva bine *umezit*, poți să te bazezi pe el.

– O să-mi aduc aminte de asta când voi avea nevoie în viitor, a rostit Hickory, pe acel ton neutru prevăzut pentru a reacționa la sarcasmul meu.

– Așa să faci, am răspuns și am deschis din nou ușa. Rămâi înăuntru deocamdată, te rog.

– Cum spui tu, Zoë, a încuviințat Hickory.

– Mulțumesc.

Am ieșit pe verandă.

Între timp, bărbatul verde ajunsese la treptele verandei, cu Babar țopăind în urma lui.

– Îmi place câinele tău, mi s-a adresat el.

– Mi-am dat seama, am replicat. Câinele însă are o părere așa și așa despre tine.

– Cum așa?

– Nu ești *complet* scăldat în salivă.

A izbucnit în râs.

– O să mă străduiesc mai mult data viitoare.

– Nu uita să-ți iei un prosop!

Bărbatul verde a făcut semn către casă.

– E casa maiorului Perry?

– Așa sper, am spus. Toate lucrurile lui sunt aici.

Replica mea a atras după sine o pauză de vreo două secunde.

Da, se întâmplă să fiu o micuță creatură sarcastică. Mulțumesc de întrebare. Vine de la faptul că am locuit cu tăticul meu toți anii ăștia. Se consideră foarte spiritual; nu știu ce părere am eu personal despre *asta*, dar o să vă mai spun că felul lui de-a vorbi m-a făcut să fiu, la rândul meu, destul de obraznică atunci când e vorba de riposte și zeflemele. Ridicați-mi mingea la fileu și-am să fiu încântată s-o stopez. Cred că de asta mă îndrăgesc ceilalți și mă socotesc fermecătoare; la fel crede și tăticul, dar s-ar putea ca părerea noastră să fie în minoritate. Dacă nu pentru altceva, e interesant să vezi cum reacționează oamenii. Unii cred că e drăguț. Alții nu prea.

Cred că prietenul meu cel verde intra în tabăra celor cu „nu prea“, pentru că reacția lui a fost promptă: a schimbat subiectul.

– Scuză-mă, a zis el, nu cred că știu cine ești.

– Sunt Zoë, i-am răspuns. Fiica maiorului Perry și a locotenentului Sagan.

– Aha, așa... Îmi pare rău. Mi te-am închipuit mai mică.

– Am fost. Mai demult.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești fiica lui. Ai ochii lui.

Împotrivește-te impulsului, vorbea partea politicoasă a creierului meu. *Împotrivește-te. Las-o baltă*.

– Mulțumesc, i-am replicat. Sunt adoptată.

Prietenul meu cel verde a încremenit vreme de un minut, făcând ceea ce fac oamenii când tocmai au intrat într-o încurcătură:

a amuțit și a afișat un surâs stânjenit, în timp ce își storcea creierul încercând să-și dea seama cum să iasă din acest *faux pas*. Dacă așa fi ciulit urechile, i-aș fi auzit probabil lobii frontali făcând *tic, tic, tic, tic*, încercând să se reseteze.

Vezi, asta chiar a fost o răutate, mi-a spus partea politicoasă a creierului.

Ei, haide... Dacă tipul ăsta îi spunea tatei „maiorul Perry“, atunci probabil că știa când a fost eliberat din armată: se întâmplase cu opt ani în urmă. Soldații FCA nu pot avea copii; face parte din modificările genetice care le asigură eficiența în luptă – fără copii întâmplător! –, așa că prima lui ocazie de a se reproduce ar fi fost atunci când l-au mutat într-un corp nou, unul obișnuit, la sfârșitul termenului de serviciu militar. Apoi ar fi trebuit să urmeze toată chestia cu „gestația de nouă luni“. Poate că eram eu cam scundă pentru vârsta mea, la cincisprezece ani, dar, vă asigur, nu arătam de *șapte* ani.

Cât de prost ar trebui să mă simt într-o asemenea situație, sincer? Adulții ar trebui să se descurce cu puțină aritmetică elementară. Totuși, nu poți ține pe cineva la ananghie la infinit.

– L-ați numit pe tatăl „maiorul Perry“, am spus. Îl cunoașteți din timpul armatei?

– Da, mi-a răspuns, bucuros că discuția pornea mai departe. A trecut totuși ceva timp. Mă întreb dacă o să-l mai recunosc.

– Îmi închipui că arată la fel. Poate o altă nuanță a pielii. A chicotit.

– Presupun că e adevărat. Dacă ar fi rămas verde, i-ar fi fost mai greu să se amestece cu mulțimea.

– Nu cred că se va amesteca vreodată de-a binelea cu mulțimea aici, am comentat și apoi mi-am dat seama imediat de multele moduri în care această afirmație putea fi interpretată greșit.

Desigur, vizitatorul meu nu și-a irosit timpul făcând așa ceva.

– Nu se amestecă? m-a întrebat și apoi s-a aplecat să-l mângâie pe Babar.

– Nu asta am vrut să spun. Cei mai mulți dintre oamenii de aici de pe Huckleberry sunt din India, de pe Pământ, ori s-au

născut aici din părinți originari din India. E o cultură diferită de cea în care a crescut, asta-i tot.

– Înțeleg. Sunt sigur că se împacă foarte bine cu cei de-aici. Sunt convins că de aceea are slujba pe care o are.

Slujba tatălui meu era aceea de mediator, cineva care-i ajută pe oameni să răzbească prin birocrăția guvernamentală.

– Cred că sunt doar curios dacă-i place aici.

– Adică? am zis.

– Mă întrebam doar cum îi place retragerea într-un loc aflat departe de tot universul, asta-i tot, a răspuns el privindu-mă țintă.

Într-un cotlon al creierului am auzit un declac. Mi-am dat dintr-odată seama că discuția noastră plăcută și întâmplătoare devenise cumva mai puțin întâmplătoare. Oaspetele nostru cel verde nu se afla aici doar pentru o vizită de curtoazie.

– Cred că-i place foarte mult, am replicat și m-am stăpânit să mai adaug ceva. De ce?

– Eram doar curios... mi-a răspuns el, mângâindu-l în continuare pe Babar.

M-am împotrivit impulsului de a chema câinele.

– Nu toată lumea e capabilă să facă trecerea perfectă de la viața militară la cea civilă.

S-a uitat în jur.

– Pare o viață cam prea liniștită. E o schimbare destul de mare.

– Cred că-i place foarte mult, am repetat, accentuând cuvintele destul de evident pentru ca, în afară de cazul în care vizitatorul cel verde era o javră totală, să știe că trebuie să treacă mai departe.

– Bine, a vorbit el. Dar tu? Ție cum îți place aici?

Am deschis gura să-i răspund, apoi am închis-o la fel de repede. Pentru că, ei bine... *Aici* era o problemă.

Ideea de a trăi într-o colonie umană este mai captivantă decât realitatea. Unii, pentru care noțiunea este nouă, cred că oamenii din colonii merg tot timpul de la o planetă la alta, poate locuind pe o planetă, lucrând pe alta și apoi ducându-se în vacanță pe o a treia: planeta plăcerii Vacationaria, poate. Realitatea este, din păcate, mult mai plicticoasă. Cei mai mulți dintre coloniști își

duc viața pe planeta care le servește drept casă și nu apucă niciodată să vadă nimic din restul universului.

Nu este *imposibil* să mergi de la o planetă la alta, dar de obicei există un motiv pentru asta: ești membru al echipajului pe o navă comercială, transportând fructe și coșuri de răchită între stele, sau capeți o slujbă chiar pentru Uniunea Colonială, începând o carieră glorioasă ca birocrat interstelar. Dacă ești sportiv, există Olimpiada Colonială la fiecare patru ani. Și, din când în când, un muzician sau un actor celebru se întâmplă să facă un mare turneu al coloniilor.

Dar în cea mai mare parte, te naști pe o planetă, trăiești pe o planetă și mori pe o planetă, iar fantoma ta rătăcește și-ți săcăie descendenții pe *acea* planetă. Bănuiesc că nu-i nimic cu adevărat rău în asta; la urma urmei, majoritatea oamenilor nu se îndepărtează de fapt de casele lor cu mai mult de câteva zeci de kilometri în cea mai mare parte a vieții lor de zi cu zi, nu-i așa? Iar oamenii abia dacă-și văd cea mai mare parte a propriei lor planete când se hotărăsc să plece în hoinăreală. Dacă n-ai văzut niciodată priveliștile de pe propria *ta* planetă, nu știi cât de mult te poți plânge cu adevărat că nu vezi o cu totul *altă* planetă.

Dar te ajută dacă ești pe o planetă *interesantă*.

Declar aici, din capul locului, pentru cazul în care această relatare va ajunge vreodată înapoi pe Huckleberry: iubesc Huckleberry, sincer o iubesc. Și iubeam New Goa, orașelul în care locuiam atunci. Când ești copil, un târg rural colonial bazat pe agricultură este un loc extrem de distractiv în care să crești. Înseamnă viața la o fermă, cu capre, găini și câmpuri cu grâu și sorg, sărbători ale recoltei și festivaluri de iarnă. Nu s-a inventat vreun copil de opt sau nouă ani care să nu găsească toate astea nespuse de distractive. Apoi însă devii adolescent și începi să te gândești la tot ce-ai putea să *faci* cu viața ta și examinezi opțiunile care-ți stau la dispoziție. Și apoi toate fermele, caprele și găinile – și oamenii, mereu aceiași oameni pe care i-ai cunoscut și-i vei cunoaște toată existența ta – încep să nu mai fie chiar mediul optim pentru o experiență de viață totală. Toate sunt încă la fel

ca în urmă cu câțiva ani, desigur. Asta-i problema. *Tu* ești cel care s-a schimbat.

Știu că acest strop de angoasă adolescentină nu mă deosebește cu nimic de oricare alt adolescent dintr-un oraș mic care-a existat vreodată în istoria universului cunoscut. Dar atunci când până și „marele oraș” al unei colonii – capitala Missouri City – deține tot misterul și tot romantismul supravegherii îngrășământului natural, nu e lipsit de judecată să sperii altceva.

Nu spun că e ceva *în neregulă* cu Missouri City (nu-i nimic în neregulă nici cu îngrășământul; de fapt, ai nevoie de el). Poate că e mai bine să spun că e genul de loc la care să te *întorci*, odată ce ai plecat și ai petrecut un timp în marele oraș sau în universul cel mare și rău. Unul dintre lucrurile pe care le știu despre mămica este că i-a plăcut la nebunie pe Huckleberry. Dar, înainte de a veni aici, a fost soldat al Forțelor Speciale. Nu vorbește prea mult despre toate lucrurile pe care le-a văzut și le-a făcut, dar din experiența mea personală știu câte ceva despre asta. Nu-mi pot închipui o viață întreagă astfel. Cred că ea ar spune că a văzut destul din univers.

Văzusem și eu o parte din univers înainte de a veni pe Huckleberry. Dar, spre deosebire de Jane – spre deosebire de mămica –, nu sunt gata să afirm că Huckleberry este tot ce-mi doresc de la viață.

Dar nu eram sigură că voiam să-i spun ceva din toate *astea* tipului verde, în privința căruia devenisem brusc bănuitoare. Oamenii verzi care cad din cer, întrebând despre starea psihologică a diverșilor membri ai familiei, inclusiv propria ta persoană, sunt de-ajuns ca stârnească paranoia unei fete în legătură cu ceea ce se petrece. În special atunci când, așa cum mi-am dat seama dintr-odată, nu aflasem de fapt *numele* tipului. Ajunsese atât de departe în viața familiei mele fără să-mi spună cine era de fapt.

Poate că asta era doar ceva ce reușise, cu inocență, să treacă cu vederea – la urma urmei, nu era un interviu oficial –, dar în capul meu sunau destule alarme încât să mă hotărăsc că

prietenul meu cel verde avusese parte de destule informații gratuite pentru o singură zi.

Bărbatul verde se uita țintă la mine, așteptând să răspund. I-am oferit cea mai neutră ridicare de umeri de care eram în stare. Aveam cincisprezece ani, vârsta perfectă pentru a ridica din umeri.

El dădu înapoi puțin.

– Presupun că tatăl tău nu-i acasă, a zis el.

– Nu încă, am replicat.

Mi-am verificat PDA-ul și i l-am arătat.

– Ziua lui de lucru s-a terminat acum câteva minute. El și cu mămica vin probabil pe jos acasă.

– Bine. Mama ta e șeful poliției aici, așa-i?

– Așa-i.

Jane Sagan, femeia care aplică legea la frontieră. Mai puțin frontiera. I se potrivea.

– Ai cunoscut-o și pe mămica? l-am întrebat.

Forțele speciale erau ceva diferit de infanteria obișnuită.

– Doar după reputație, a răspuns el și din nou a afișat aceea indiferență studiată.

Oameni buni, un mic pont: nimic nu este mai transparent decât să încerci să pari că vorbești ca din întâmplare și să ratezi. Prietenul meu cel verde rata cu un kilometru, iar eu m-am săturat să mă simt ușor descusută pentru informații.

– Cred că o să mă duc să mă plimb, am spus. Mămica și cu tăticul sunt probabil chiar pe drum. O să-i anunț că ai venit.

– Vin cu tine, s-a oferit omul verde.

– E-n ordine, am replicat și i-am făcut semn către verandă și către balansoar. Ia loc și odihnește-te!

– Bine, dacă nu te deranjează prezența mea aici cât timp ești plecată.

Cred că era o glumă.

I-am zâmbit.

– N-o să fie nicio problemă, am răspuns. O să ai companie.

– Îmi lași câinele, a conchis el.

Se așeză.

– Chiar și mai bine. Îți las doi dintre prietenii mei.

În acest moment i-am chemat din casă pe Hickory și Dickory, apoi m-am dat la o parte din ușă și l-am urmărit pe vizitator, ca să nu-mi scape expresia lui când cei doi ieșiră.

Nu făcu pe el, nu *tocmai*.

Ceea ce era o realizare, ținând seama de toate. Obinii – ceea ce sunt Hickory și Dickory – nu arată *exact* ca o încrucișare dintre un păianjen și o girafă, dar seamănă destul de mult ca să facă o anumită parte a creierului uman să declanșeze o alarmă de genul *Aruncați balastul!* Te obișnuiești cu ei destul de repede. Dar problema e că îți ia un timp.

– Acesta e Hickory, am spus, arătând către cel de la stânga mea, și apoi am arătat către cel din dreapta: Iar acesta e Dickory. Sunt obini.

– Da, știu, a zis vizitatorul, cu genul de ton la care te-ai aștepta de la un animal foarte mic încercând să pretindă că faptul de a fi încolțit de o pereche de animale de pradă foarte mari nu e chiar cine știe ce.

– Ah... Așa... *Aceștia* sunt prietenii tăi...

– *Cei mai buni* prieteni, am replicat, cu ceea ce simțeam că este gradul corect de efuziune irațională. Și le place *enorm* să primească vizitatori. O să fie încântați să-ți țină companie cât timp mă duc să-i caut pe părinții mei. Nu-i așa? i-am întrebat pe Hickory și Dickory.

– Da, mi-au răspuns ei la unison.

Hickory și Dickory sunt destul de monotoni în primul rând; faptul de a fi monotoni în stereo oferă un efect suplimentar – și încântător! – de înfiorare.

– Vă rog, salutați-l pe oaspetele nostru, le-am zis.

– Salut! rostiră ei, din nou în stereo.

– Ăăă... a răspuns omul verde. Bună!

– Grozav, suntem cu toții prieteni! am zis și am coborât de pe verandă.

Babar îl lăsa pe prietenul nostru cel verde și porni după mine.

– Atunci... am plecat.

- Ești sigură că nu vrei să vin cu tine? a insistat omul verde.
Nu mă deranjează.

- Nu, te rog. Nu vreau să te ridici pentru nimic.

Ochii mei clipiră ca din întâmplare către Hickory și Dickory, ca pentru a sugera că ar fi păcat dacă ar trebui ca aceștia să facă fripturi din el.

- Grozav! a mormăit el și s-a așezat pe balansoar.

Cred că prinsese sugestia. Vezi, așa se vorbește ca din întâmplare în mod studiat.

- Grozav! am răspuns și am pornit să-i găesc pe ai mei.

DOI

Am ieșit pe acoperiș pe fereastra dormitorului și m-am uitat în urmă, la Hickory.

- Dă-mi binoclul ăla, i-am cerut.

Mi l-a dat...

(Obinii nu sunt „el“ sau „ea“. Pentru că sunt hermafrodiți. Asta înseamnă organe sexuale masculine și feminine. Dați-i drumul, chicotiți. O să aștept. În ordine, gata? Bine.)

...și apoi s-a cocoțat pe fereastră după mine. Din moment ce probabil n-ați văzut așa ceva niciodată, vă anunț eu că e o priveliște destul de impresionantă să urmărești un obin desfășurându-se ca să treacă printr-o fereastră. Foarte grațios, fără niciun analog real cu nicio mișcare umană pe care ai putea s-o descrii. Universul are în el *extraterestri*. Și ei chiar asta *sunt*.

Hickory era pe acoperiș cu mine; Dickory era în afara casei, stând cu ochii pe mine mai mult sau mai puțin, pentru cazul în care m-aș împiedica și aș cădea sau m-aș simți brusc deprimată și m-aș arunca de pe acoperiș. Asta e metoda lor standard când ies pe fereastră: unul cu mine, celălalt pe sol. Și sunt *bătători la ochi* în legătură cu asta; când eram micuță, mămica sau tăticul îl vedeau pe Dickory trântind ușa de perete, așezându-se chiar sub acoperiș și apoi țipând în timp ce urca scările după mine ca să mă aducă

înapoi în cameră. Faptul de a avea amici extraterestri paranoici are și o parte proastă.

Ca să se consemneze: n-am căzut niciodată de pe acoperiș.

Ei bine, s-a întâmplat *o singură dată*. Când aveam zece ani. Dar atunci au fost la mijloc niște circumstanțe istovitoare. Nu se pune.

Oricum, nu trebuia să-mi fac griji de data asta că John sau Jane mi-ar fi spus să intru înapoi în casă. Încetaseră să facă asta atunci când am intrat în adolescență. În plus, ei erau motivul pentru care urcasem pe acoperiș de la bun început.

- Acolo sunt, am zis și-am arătat cu degetul spre folosul lui Hickory.

Mămica, tăticul și prietenul meu cel verde stăteau în mijlocul câmpului nostru de sorg, la câteva sute de metri distanță. Am ridicat binoclul, iar ei s-au transformat din niște siluete minuscule în oameni adevărați. Bărbatul verde stătea cu spatele la mine, dar vorbea, pentru că atât Jane, cât și John se uitau la el încordați. S-a zărit ceva mișcându-se la picioarele lui Jane, apoi Babar a ridicat brusc capul din lan. Mămica a întins mâna să-l scarpine.

- Mă întreb despre ce le vorbește, am spus.

- Sunt prea departe, a replicat Hickory.

M-am întors spre el, gata să fac un comentariu de genul *nu mai spune, geniule!* Apoi i-am văzut gulerul conștiinței în jurul gâtului și mi-am amintit că, pe lângă că gulerul le ofereau lui Hickory și Dickory conștiință de sine, acestea le acordau și simțuri extinse, care erau dedicate în cea mai mare parte misiunii de a mă feri pe mine de necazuri.

Mi-am mai amintit și că gulerul conștiinței constituiau motivul pentru care se aflau aici. Tatăl meu - tatăl meu biologic - le crease pentru obini. Mi-am amintit, de asemenea, că de aceea eram și eu aici. Încă aici, adică. În viață.

Dar n-am mers mai departe cu gândurile acestea.

- Credeam că sunt de folos cheștiile astea, am spus, arătând către guler.

Hickory a atins ușor gulerul.

- Gulerul fac multe lucruri, a comentat el. Posibilitatea de a auzi o discuție la sute de metri distanță, în mijlocul unui câmp de cereale, nu este unul dintre ele.

- Atunci, ești nefolositor, am comentat.

Hickory a încuviințat.

- Cum spui tu, mi-a răspuns, în felul lui obișnuit, care nu-l obliga la nimic.

- Nu-i deloc amuzant să fac haz pe seama ta.

- Îmi pare rău.

Partea interesantă era că lui Hickory chiar îi părea rău. Nu-i ușor să dai dovadă de simț al umorului și sarcasm, atunci când cea mai mare parte a ceea ce ești depinde de o mașinărie pe care-o porți în jurul gâtului. Generarea propriei identități artificiale cere mai multă concentrare decât te-ai putea aștepta. Controlul unui simț echilibrat al sarcasmului, în plus, înseamnă să ceri un pic cam mult.

M-am întins și l-am îmbrățișat pe Hickory. Era nostim. Hickory și Dickory erau aici pentru mine; ca să mă cunoască, să mă protejeze și, dacă era nevoie, să moară pentru mine. Și iată-mă, simțindu-mă protectoare față de ei, ba chiar puțin tristă pentru ei. Tatăl meu - tatăl meu biologic - le-a dăruit conștiința, care le lipsise obinilor și era ceea ce căutaseră de-a lungul întregii istorii a speciei lor.

Dar el n-a făcut conștiința *ușoară* pentru ei.

Hickory îmi așteptă îmbrățișarea și-mi atinse nesigur capul; este mereu timid când devin brusc exuberantă. Am avut grijă să nu exagerez cu obinii. Dacă arăt prea multă emoție, pot să le dau peste cap conștiința. Sunt sensibili la momentele mele de surescitare. Așa că am dat înapoi și apoi m-am uitat iar cu binoclul la părinții mei. Acum John spunea ceva, cu unul dintre surâsurile lui din colțul gurii. Zâmbetul i se șterse când vizitatorul începu să vorbească din nou.

- Mă întreb cine e, am zis.

- E generalul Samuel Rybicki, a răspuns Hickory.

Asta-i atrase încă o privire scurtă din partea mea.

- De unde știi?